

[Ivar Hansen]

Derudover vil jeg også til indledning sige: Dette at vi mangler arbejdspladser, at vi mangler beskæftigelse, er jo heldigvis vores eget problem. Vi kan ikke kaste ansvaret nogetsteds hen. Vi kan hverken give EF, amerikanerne eller russerne skylden for det. Ansvar er vores eget. Det hidrører fra problemer på arbejdsmarkedet og fra, at vi i Folketinget gennem en årrække ikke har truffet de rigtige beslutninger fuldt ud.

Det fører mig frem til, at det er Folketinget, som i samarbejde med arbejdsmarkedets parter og erhvervslivets organisationer og virksomhederne skal nå frem til en politik, som kan sikre flere arbejdspladser i de kommende år. Med andre ord: Vi kan, hvis vi vil. Hvis der er vilje til det her i Folketinget, kan vi i høj grad påvirke udviklingen i gunstig retning.

Der findes ikke lette løsninger. Der findes ikke smarte snuptagsløsninger, som vi oplevede i arbejdsløshedssituationen i 1970'erne med forsøg på snedige skattheyderfinansierede beskæftigelsesprojekter i større omfang. Der findes ikke løsninger i retning af, at vi kan øge den offentlige sektor yderligere – med det til følge selvfølgelig, at skatterne ville stige yderligere – og på den måde skabe nye arbejdspladser. De lette løsninger findes ikke.

Der er i og for sig kun ét svar, hr. Nyrup Rasmussen, på forespørgslen, og det er, at den private sektor skal gøres større. Konkurrenceevnen over for udlandet skal forbedres. Det skal sikres, at flere danske virksomheder får lyst til at investere, fordi vi kan klare os i konkurrencen. Vi forbedrer kun situationen, hvis flere får lyst til at investere og mere kapital bliver trukket til, fordi danske varer er konkurrencedygtige i udlandet. Det er svaret.

Spørgsmålet er så, om viljen er til stede til at føre den fornødne politik, så vi kan udnytte en forbedret konkurrenceevne. Med andre ord: Hvad kan regeringen og Folketinget gøre? Og det andet spørgsmål er: Hvad kan arbejdsmarkedet gøre?

Jeg vil sige et par ord om arbejdsmarkedet først. Det er arbejdsmarkedet, som har ansvaret for lønudviklingen. Det er klart, at lønomkostningerne spiller en væsentlig rolle for virksomhedernes konkurrenceevne. Jeg tror, alle er enige om, at de lønaftaler, der blev indgået i foråret 1987, bredt betragtet forringede dette lands konkurrenceevne. Det har alle erkendt, også de

økonomiske vismænd. Det var også derfor, at statsministeren i åbningstalen direkte henvendt til arbejdsmarkedets parter sagde: I må ikke regne med, at vi kommer til hjælp en gang til. I må ikke regne med, at vi en gang til kan gennemføre noget, der ligner en omlægning af arbejdsgiverafgifter til et momsgrundlag til forbedring af konkurrenceevnen. Nu er ansvaret jeres eget.

Det er selvfølgelig meget flot, når hr. Nyrup Rasmussen siger til regeringen: I vinder ikke forståelse blandt danske lønmodtagere ved at tale om en nulløsning i forbindelse med midtvejsforhandlingerne. Jeg vil nu sige det på en anden måde. Jeg vil sige, at ethvert krav om indkomstforøgelser i forbindelse med disse midtvejsforhandlinger i virkeligheden er et signal til de arbejdsløse om, at det får endnu længere udsigter med at komme i job igen, vel at mærke i job på virksomheder, der kan producere varer, der kan sælges til eksport. Det mener jeg er situationen, og vi kan lige så godt sige tingene, som de er.

Jeg mener, at arbejdsmarkedets parter – det blev for øvrigt også sagt i åbningstalen – skal have større ansvar for udviklingen i ledigheden. Det er ikke rimeligt, at enhver stigning i ledigheden, som omsætter sig i større udgifter til arbejdsløshedsdagpenge, uden videre betales af det offentlige. Jeg mener, det er rigtigt at gennemføre en større overensstemmelse mellem beslutninger og ansvaret for konsekvenserne af dem.

Der er en hel del stivhed på det danske arbejdsmarked, som vi trænger til at få blødt op. Der er spørgsmålet om for stive faggrænser, om at få indført flere muligheder for deltidsjob osv. Her mener jeg at arbejdsmarkedets parter kunne yde et væsentligt bidrag til at skabe den fleksibilitet, som også ville bidrage til at få flere i arbejde.

Venstre er enig i, at det er godt, at vi også gør en forbedret indsats for omskoling og efteruddannelse af den arbejdskraft, vi har til rådighed, men det er jo ikke ligegyldigt hvordan. Det er selvfølgelig vigtigt, at den aktivitet, vi har i gang, og som skal forbedres, ændres og ajourføres, bliver indrettet på en sådan måde, at den er meget målrettet mod at skaffe mere arbejdskraft og mere beskæftigelse til eksporterhvervene. Det var den ene side af sagen.